

[Alsing Andersen.]

1922-Ordningen og Sprængningen af Samarbejdet i 1929 mellem Venstre og det konservative Parti i Virkeligheden er et Udtryk for, at der hverken økonomisk eller politisk er nogen Mulighed for at skabe, hvad krigsmæssigt set, kampmæssigt set i konservativ Forstand er en virkelig fyldestgørende Ordning her i Landet.

Jeg har ganske vist hørt, at den Forsvarsfilm, som i Øjeblikket ruller rundt omkring i Landet og vækker Begejstring i konservative Foreninger, skal være noget enestaaende og give et fortræffeligt Indtryk af, hvilken glimrende Militærorganisation Danmark i Øjeblikket er i Besiddelse af. Desværre har jeg ikke selv haft Lejlighed til at se den; men en Medborger, der hverken er Radikal eller Socialdemokrat, har fortalt mig, at den er sat godt op, og at det allerbedste, vi kunde gøre, vilde være at lade denne Film rulle, naar Fjenderne rykker frem; thi naar de da ser, hvad den danske Hær er i Stand til at præstere, vilde de med det samme opgive ethvert Forsøg paa at krænke dansk Neutralitet. Det er muligvis denne Films Fremkomst, der er Grunden til eller en af Grundene til, at vi endnu ikke har set det meget omtalte konservative Forsvarsforslag. Jeg ved ikke, om man maaske nu anser det for overflødigt overhovedet at fremsætte det.

Men de Konservative mener altsaa, at der maa gøres noget. Og vi er da i den ejendommelige Situation, at det konservative Parti, efter at vi nu i to Aar efter Valget har drøftet denne Sag, endnu ikke har fundet Anledning til at fremsætte sit eget Forslag. Vi har set en Skitse i Betænkningen, og vi har hørt nogle Kommentarer til denne Skitse fra denne Talerstol; men *Forslag*, der skal vise Befolkningen, at det konservative Parti føler sit Ansvar og ikke alene kræver Ansvar af andre, har vi ikke set endnu. Det kan selvfølgelig ikke være, fordi det konservative Parti foretrækker det sorgfri og glade Oppositionsliv og nødig vil paatage sig noget Ansvar i denne for Landet saa betydningsfulde Sag. Men det konservative Parti — det er en Kendsgerning — har altsaa frivilligt givet Afkald paa det allervigtigste Argument i denne Sag fra konservativ Side, nemlig det konservative Forslag. I Stedet for har de stillet sig paa det rent negative Standpunkt, og det forekommer mig at være en ejendommelig og egentlig ikke mindst for konservative Vælgere ejendommelig Situation, en i det politiske Liv

ganske enestaaende Situation, at det konservative Parti, hvor Forsvarssituationen drøftes, ikke endnu efter saa mange Aars Forløb evner at fremsætte et eget selvstændigt Forslag for dermed at vise, hvad der staaar bagved de mange Ord, vi har læst og hørt. De konservative Talere har ellers ikke sparet sig under denne Debat. Med rund Haand har de givet Karakter til Regeringsmedlemmer, udstedt Vidnesbyrd til andre Medlemmer og til andre Partier i denne Sag, med rund Haand har de udspredd deres Talemaader om, hvor lidt andre forstaaer sig paa denne Sag; hvor ringe Ansvar Regeringen og Regeringspartierne føler, har man tilladt sig at antyde, ja, man har næsten insinueret, at disse Partier mod bedre Vidende blot for en gammel Doktrins Skyld, som de siger, vil føre Folk og Land ud i en skæbnesvanger Fremtid. Men selv giver man blankt op, bortset fra de Taler, de holder. Dette, det ønsker jeg at konstatere, er altsaa moderne dansk Konservatismes Indsats i denne vigtige Sag. Men jeg er slet ikke forarget derover, og jeg er endnu mindre ked af det, for jeg føler mig ganske overbevist om, at denne negative Holdning fra de konservative Partiers Side er den sikre Vej til Tabet af den sidste Rest af Respekt for, hvad der kaldes konservativ Forsvarspolitik.

Man har, som jeg antydede, fra konservativ Side ogsaa søgt at gøre sig morsom over Regeringens Forslag, man har ikke sparet paa Frimodigheden, man har ingen Midler sparet, man har spurgt: Hvornaar skal der skydes, naar dette Vagtkorps og denne Statsmarine er gennemført? Og hvor længe skal der skydes? Og mange andre pudsige Spørgsmaal har man søgt at stille op for at latterliggøre det Forslag, Regeringen har fremsat. Da jeg nu hørte det igen, kom jeg til at tænke paa, at det ærede Medlem Hr. Parkov, Ordføreren for det konservative Parti, egentlig skylder mig et endeligt Svar fra sidst, vi diskuterede denne Sag. Vi talte den Gang om, hvad det skitserede konservative Forslag vilde betyde: Forsvar af København til Søs, mod Land, i Luften, Øforsvar, Bæltforsvar, Grænseforsvar — det er vist Hovedlinjerne i det, de Konservative tænker sig, og jeg tillod mig da at spørge det ærede Medlem Hr. Parkov, om det konservative Forslag da vilde betyde, at Statens hele Kraft — thi dette Udtryk havde det ærede konservative Medlem brugt — skulde mobiliseres, sættes bagved den konservative Militærordning, saaledes at den i givet Fald selv overfor en Stormagt